

46. årgang

7

PIGE SPEJDERNE 1963

Vi klipper frimærker for de grønlandske spejdere!

Kære spejdere!

Jeg håber, at I gennem de forskellige artikler i „Pigespejderne“ efterhånden har fået indtryk af, hvordan spejderarbejdet trives i Grønland — og hvilke særlige glæder og vanskeligheder, jeres spejderkammerater i Grønland har.

Egnede spejderlokaler er en mangelvare i de fleste byer — og spejderne er meget opfindsomme med at skaffe sig lokale.

Det luner at tænke på, at hvis rigtigt mange patruljer er flittige til at klippe brugte frimærker, vil det blive til et godt spejderlokale for en grønlandsk trop.

Brug et par timer i efterårsferien til „frimærkejagt“.

Grete Øjfjord.

Husk at indsende frimærker til korpskontoret, Lundsgade 6, København Ø.

Frimærkerne skal være omhyggeligt klippede med ca. 1 cm. papir i kanten.

Frimærkerne indsendes inden den 30. oktober.

R e d.

INDHOLD

	Side
Fællesskab	138
Vi klipper frimærker for grønlandske spejdere	138
USA inviterer	138
Brownsea Island — åbent land igen.....	139
Slangen i Paradiset — af Manden fra Skovene	140
Vibe og hendes patrulje	142
Patruljehjernet	144
Patruljens egen duplikator	145
Kløverarbejdet	146
Småtterier	147
Sådan kan det gøres! Er I en sangglad trop?	148
Tinka	148
Spejderne hjælper — i Pakistan	149
Seniorstof: Presenningsbivuak	150
En festfanfare i de glædeste farver	150
Det stod i avisen	151
Postbox	151

Nr. 7 Okt. 63

„PAGESPEJDERNE“ — medlemsblad udgivet af Det Danske Pigespejderkorps.
Redaktør: Ruth Estrup.
I redaktionen: Ruth Vallentin, Nete Germark og 6 glade Bladus.
 Bidrag til „Pigespejderne“ bedes sendt til: Pigespejdernes redaktion, Lundsgade 6, København Ø, ca. 40 dage før bladet skal udkomme.
Trykkeri: Fyens Stiftsbogtrykkeri.

Fællesskab...

Tillad aldrig, at nogen gør arbejdet helt alene, — at én har bekymring alene — eller hele ansvaret. Fællesskab er:

*at slutte sig sammen —
 at være 20 i stedet for én;
 at have 40 hænder i stedet for 20, og
 at have 20 hjerner i stedet for én eneste til at overveje og tænke —
 at slutte sig sammen.*

„Alene! Hvad kan du gøre?“ spørger jeg. „Helt alene?“

Intet eller næsten intet.

Men kald på dine kammerater, delagtiggør dem i din plan, bed dem om deres mening, deres kunnen, og alle sammen, byg jeres drømmes slot, som aldrig ville blive bygget, hvis du venter til den dag, hvor du skal bygge det helt alene. *Lezard.*

USA INVITERER

2 danske pigespejdere — fortrinsvis seniorspejdere — i alderen 16—18 år til at besøge USA i ca. 6 uger i sommeren 1964 (ca. 1. juli—13. august og hertil kommer rejsetiden). Se nærmere om betingelser og tilmeldingsfrist i Førerbladet for oktober!!

DE GLADE I LANDET

40 spejdere, der nu er spredt ud over hele Danmark og nogle i udlandet, ønsker her korpset rigtig hjertelig til lykke med fødselsdagen — og sender samtidig en hilsen til Spejderskolens lærerinder med tak for et dejligt skoleår.

41. SKOLEÅR.

FORSIDEBILLEDET

er fra KFUK-spejderne i Norge. — En mejse er ved at strikke en firkant til et „lappetæppe“, som skal gives bort til julegoodturn.

SPEJDERJUL

HUSK, at bestillingerne på „SPEJDERJUL“ må være korpskontoret i hænde inden 15. oktober.

Brownsea Island, eventyrøen, hvor spejderbevægelsens vugge stod, er åbnet efter i 35 år at have været „forbudt område“.

BROWNSEA ISLAND

- åbent land igen

Brownsea Island — vi lærte vist navnet samtidig med, at vi famlede med de første råbåndsknob. Navnet på den ø, hvor Baden-Powell havde sin første spejderlejr i 1907, det der skulle blive begyndelsen til den verdensomspændende spejderbevægelse.

Den 15. maj i år åbnede Lady Baden-Powell adgang til øen — eller som hun selv sagde, „løftede et hemmelighedsfuldhedens tæppe fra denne vidunderlige, dyrebare, historiske ø.“ Det var 56 år siden, hendes mand havde afholdt sin historiske lejr dér, og verdenspigespejderchefen blev ved åbningen præsenteret for to ældre herrer, Mr. Primmer og Mr. Giles, der havde været to af de 24 drenge, der deltog i denne første spejderlejr.

Men hvorfor har Brownsea Island de sidste 35 år været tilhyllet i mystik, og hvorfor blev alle, der forsøgte kontakt med ejerinden, afvist på det bestemteste?

Det siges, at der en gang kom folk til øen og slog lejr der, og at de på grund af uagtsomhed satte ild på skoven og nær havde ødelagt store dele af øen. Det var dog ikke spejdere — men det gik ud over alle, der derefter prøvede at nærme sig stedet. I 35 år måtte spejderne bøde for, hvad der var sket på grund af et par menneskers tankeløshed.

Hvem var den gamle dame, der boede ganske alene kun med nogle få tjenestefolk i det gamle slot med de 80 værelser?

Og hvorfor holdt hun en livgarde, der skulle jage eventuelle besøgende bort? Nogle sagde, at hun var natur elsker — andre mente, hun var sær! Alt det ved vi meget lidt om. Men Mrs. B. Christie (som ikke må forveksles med forfatterinden af alle tiders kriminalgysere — ærgerligt ikke?) havde købt øen og ville have den for sig selv. Da hun flyttede dertil, boede der henved 70 mennesker rundt om på øen, men snart flyttede de derfra, den ene efter den anden, og snart lå husene øde og tomme tilbage. Fra kirken, der hver søndag havde været fyldt, lød ingen klokke mere, også den var blevet øde og forfalden som de forladte huse. Græs og buske groede henover haver og marker og omdannede det hele til et vildnis — en jungle, der var et eldorado for vilde dyr og fugle.

Over alt det herskede „Dronningen af Brownsea“, som de kaldte hende, lige til hun i 1961 døde 96 år gammel.

I 35 år havde ingen fremmede haft adgang til øen. Intet under, at folk var ivrige efter at se det mystiske sted, og de fattede da også over i både fra havnebyen Poole på fastlandet for at få et glimt af eventyr-

øen. Brownsea Island er nu blevet overdraget til „The National Trust“, der ligesom vor naturfredningsforening søger at bevare naturskønne og historiske steder og sørger for vedligeholdelse af en masse gamle bygninger og parker i England. Man er nu i gang med at restaurere kirken og med at genopbygge (ell. nedrive) de forfaldne bygninger på øen. Den nordlige del af Brownsea Island skal forblive naturpark og fuglereservat, som kan besøges af interesserede, dog kun i grupper under ledelse. Slottet med de 80 værelser er blevet købt af et stort firma, der vil indrette det til feriehjem for de der ansatte.

Spejderne får lejrplads på Brownsea Island.

En stor del af øen er blevet overdraget spejderne. Der bliver således lejrpladser for både drenge- og pigespejdere. Tænk at komme i lejr på Brownsea Island! Ved indvielsen plantede Lady Baden-Powell et morbærtræ på pladsen. Der vil nok gå en del år, før Brownsea Island er helt parat til at modtage gæster, for der er meget at genoprette, og der er meget at værne om, så dyr og planter ikke tager skade, når mennesker igen skal færdes rundt om på øen. En dag bliver det måske dig, der kommer og besøger den lille ø ved Englands sydkyst.

SLANGEN i Paradiset

Af Manden fra Skovene

Tusinder af mennesker i Danmark har ikke set en levende hugorm, — og andre tusinder har hørt mystiske raslelyde i tørt græs og buske, for derefter forsigtigt at fjerne sig (og sidenhen berette om, hvordan en meterlang hugorm „kom efter dem“!)

Vi ved alt for lidt om selv de almindeligste dyr i landet

Jeg er ofte blevet spurgt om, hvor man træffer på vor eneste giftslange, den noksom omtalte hugorm. Det er lettere at fortælle, hvor den ikke er at finde. Personlig har jeg truffet den såvel i den yderste klitrække ved Vesterhavet som i Fyns frodige enge, Nordsjælland og Sønderjylland. På vore mange småøer træffes den kun lejlighedsvis — men ellers kan man komme ud for dyret selv inde i en by på 20.000 indbyggere, hvor den kan vandre fra have til have og i nattetimerne simpelthen „trave“ afsted langs de asfalterede gader.

Alt dette er ikke fortalt for at skabe frygt om dyret. Det er farligt, mest måske for børn og folk med dårligt hjerte eller andet, og at blive bidt betyder i alt fald et langvarigt og smertefuldt sygehusophold. Alligevel er dyret en interessant skabning, og når man kender det, dets vaner og livsform, så kan man godt omgås det uden synderlig

Pindsvin angriber hugorm.

Husk — zig-zag-stribe er ikke altid tydelig.

risiko. Normalt flygter hugormen i tide, når støjende væsener kommer trampende, og hvis man ikke ligefrem træder på den, så vil den kun bide, såfremt den føler sig afskåret fra flugt. Jeg har ganske vist mange erfaringer for, at den i forårstiden, hvor den har parringstid, og hvor den skal skifte ham, kan være endog særdeles irritabel. Ligeledes vil den i de første solrige vårdage gerne bede sig fritaget for at blive forstyrret, når den har anbragt sig fremme i solen for at få vinterkulden ud af kroppen. Så bliver den ofte liggende urørlig, selv om man går nær forbi, ja, måske endog skræver over den. Derved undgår den i talrige tilfælde at blive opdaget.

Zig-zag-striber.

Der hersker lidt begrebsforvirring vedrørende dens udseende. Det hedder sig, at den „har en zig-zag-stribe på ryggen“, en sort zig-zag-stribe. Men det er nu ikke helt korrekt. Jeg vil synes, at den har en mørk ryglinie, indfældet mellem to zig-zag-striber af lysere farve (det er, når disse mangler, at man taler om „sorte“ hugorme, en sjælden varietet, der mest forekommer på Djursland.).

Endelig taler man om grå og røde hugorme. Sandheden er vist den, at alle farvenuancer kan forekomme. Fra rent lysegrå hanner, over grønne, ja, blålige hanner, til brune, gullige og rødlig hanner.

Hannen er i type mindre og slankere end hunnen, har længere hale. Hunnen virker mere stump og tæt i bygning. Man behøver slet ikke at være specialist for at lægge mærke til alle disse småting.

Hugormen er ikke akrobat.

Fra gammel tid har der været fortalt rædselsvækkende historier om fæle hugormekonger, der bed sig selv i halen, rejste sig op og som hjul rullede efter de formastelige, som havde forstyrret dem.

Jeg tror ikke på noget af det. Snogen, der er lang, slank og elegant, klatrer udmærket i buske og svømmer ofte lange strækninger, men hugormen er ikke akrobat. Den kan i meget høj lyng drive det til at „gå“ i toppen af disse buske, sådan at den glider eller „sejler“ afsted et kort stykke. (Men det har nu altid været bort fra tilskueren.)

„Søde“ små hugorme med hjem.

Som tilskuer har jeg haft meget at gøre med hugormen. Jeg har i årenes løb været ude for at falde ovenpå to sprællevende hugorme, haft en enkelt til at drysse ud af mit jakkeærme, engang jeg havde holdt rast og ladet tøjet ligge. Jeg har haft små „søde“ unger med hjem (de er præcis lige så giftige som en voksen), og jeg har, ved at læse dramaer mellem cobraslanger og Rikitikitavi'er, samlet store og meget vrede eksemplarer hjem til mit tamme pindsvin i håb om at overvære en drabelig kamp. Men det blev kun til, at pindsvinet gik en gang udenom fjenden med rejste pigge — og at hugormen med tilbagetrukket hoved holdt øje med panservognen. (Se billedet.)

I æbletræets skygge.

Jeg husker en onkel, boende på en hedegård et sted vest på. Han havde for vane om sommeren at sove til middag i sin have, liggende i græsset under et æbletræ. Engang min tante kom ud for at vække

... i forårstiden soler de sig ofte i flok.

ham, så hun til sin forfærdelse, at en stor, rødbrun hugorm var krøbet op og havde rullet sig sammen på hans bare bryst. Han sov trygt, og hun spekulerede som en gal på, hvordan hun skulle klare situationen. Til slut valgte hun at sætte sig på hug lige ved hans hoved og hviske: „Kan du vågne li'så stille!“ nogle gange.

Nu er hørelsen en af de ting, der aldrig helt sover, og han fattede, at noget var galt og åbnede bare øjnene. Det må have været en nederdrægtig fornemmelse at se og føle den farlige skabning så nær. Men med jysk sindighed drejede han sig om på siden, hvorved den gled ned fra hans bryst. Derpå rullede de hver til sin side. Andet skete der ikke. — Jo, han holdt op med at sove under æbletræet...

Fortsat fortælling af Kat.

Redaktøren skynder sig at undskylde, at der på grund af verdenskonference (og andre omstændigheder) ikke har været nogen „Vibe“ i bladet siden maj. Hvis der stadig er nogen, der læser historien, må vi nok hellere minde om, at Vibe og hendes patrulje er på turnering (ja, jeg indrømmer, at det er en meget lang turnering), og at Vibe og Lis er blevet væk for patruljen og bortføres af en fremmed patrulje, som tror, de er „ofre“ i en første-hjælpsopgave og derfor forbinder dem og bærer dem af sted på bære.

Firbenet.

Ved den første post, de kom til, blev det afsløret, at Vibe og Lis var svindlere. Posten var nemlig en „Samariter“-post, og dommeren en rigtig Røde Kors-dame i fuld uniform med armbind og det hele! — „Hvad i alverden er det, I kommer slæbende med“, spurgte hun, da Lærkerne med sejrsikker mine afleverede deres bytte og troede, de havde mindst ti ekstra points hjemme for samaritergerning og bærebygning. Da det gik op for dem, at de havde gjort sig til grin, blev de rasende og satte deres patienter meget hårdt fra sig. Forbryderne rejste sig og så slukørede ud. — Jamen, når I ikke var ofre, hvad lavede I så alene derude midt i det hele? spurgte patruljeføreren. — Vi var blevet væk, sagde Vibe. Så kom Lis til at grine, og det udløste en befriende latter hos både Lærkerne og dommerdamen, og da det tilmed viste sig, at Lis „rigtigt“ var kommet til skade med sit knæ, og at Vibe stadig havde noget i øjet, fik de også „rigtig“ assistance af den fine Røde-Kors-dame, mens Lærkerne fik deres ekstra point for hjælpsomhed.

Vibe og Lise fik nu set dem give „mund til næse“. Halvt dækket af et tæppe lå nemlig en dukke, der skulle forestille at være en mand, der var hejset op af en guldmine og trængte til at blive pustet op. Han var kun halv, d. v. s. overkrop. Tæppet skulle skjule hans manglende underdel, intet under, at han ikke var til at få liv i. Mens Lærkerne masede med manden, og andre sorterede ting til en samariterkasse, spurgte Vibe, om Hjortene havde været på posten. Damen så i papirerne og sagde, at det havde de ikke, de skulle have været der, men de måtte være blevet forsinkede. I må hellere sætte jer hen bag den brændestabel derovre

og vente, tilføjede hun, for nu kommer det næste hold!

Det var ikke Hjortene! Vibe fik fornemmelsen af, at Hjortenes forsinkelse måske kunne skyldes hendes og Lis' forsvindingsnummer, de skulle nok alligevel være blevet ved det første sted. Sæt patruljen nu rendte og ledte efter dem. Hendes samvittighed var ikke helt god, da de sad i solen bag brændestablen. Lis derimod lod sig ikke genere af sligt — det var der måske heller ikke grund til, tænkte Vibe, når alt kom til alt, var det jo de andre, der ikke havde haft tid til at vente på dem.

Pludselig fo'r hun op med et vræl: „Myrer“! Lis grinede som sædvanlig, men kom dog også på benene og hjalp Vibe med at plukke myrer af. — Lad os hellere gå lidt omkring, foreslog hun, mens Vibe gned sig på låret og igen undersøgte sit tøj. De gik lidt omkring og kiggede efter blomster. Vibe fik øje på et lille træ, der var helt besat med larver. — Se, de har næsten spist alle bladene. Hun betragtede et blad, hvor kun strengene var tilbage. — Du, sagde hun, tror du ikke, det er „dyremærket“? Jo, råbte Lis, ved du hvad, jeg så lige en gammel nød, der har været orm i, derhenne, den må da også kunne bruges til dyremærket. Hun gik hen for at finde den, mens Vibe fordybede sig i studiet af forskellige slags ormædte blade, som hun forsigtigt plukkede af og puttede ind mellem bladene i sin sangbog.

Patruljen var nu gået fra posten, og damen sad og skrev. Alt åndede fred. Vibe gik og insugede duften af skovbund og nød solens varme stråler. Pludselig fik hun øje på et firben. — Kom Lis, her er et firben! Jeg så det lige her, det løb derhen til stenen — se, der sidder det! Lis var henne hos hende med det samme. — Se, der, pegede Vibe, Lis kastede sig øjeblikkeligt over det. — Jeg fik det! råbte hun. — Slip det fri, det er dyrplageri! råbte Vibe, — hører du. — Jamen vi skal da have det til samlingen. — Hvor er du dum! Det er ikke *dyr*, vi skal samle, men *dyremærkede* ting, du kan lige så godt lade den slippe løs — skynd dig, det er synd! Lis holdt stædigt firbenet fanget, det kriblede og krablede rundt, men hun holdt hænderne fast sammen om sin lille fange. Hun havde lige glædet sig til at imponere de andre med at have „samlet“ et rigtigt levende firben. — Det er dyrplageri, gentog Vibe, og desuden var det mig, der så det. — Så tag det da, råbte Lis ærgerligt, og lod dyret undslippe. Det forsvandt som et lyn mellem stenene. — Nej, skreg hun stadig med hænderne sammen, jeg har det endnu, jeg kan mærke det! — Vrøvl, sagde Vibe, jeg så det selv løbe. — Se så, råbte Lis, og åbnede forsigtigt hænderne. — Novra! De blev

begge lige benovede, for Lis stod med firbenets hale i sine hænder, og halen vred og vendte sig som en orm. De kiggede som hypnotiserede på stumpen. Det stakkels firben, som tabte sin hale af skræk. Pas på, den ikke svipper fra dig. De gik hen til Røde-Kors-damen og viste hende, hvad de havde. Hun kiggede interesseret på den og gav dem en tændstikæske til at putte den i, og de blev ved at kigge til den, indtil de beroligende fandt ud af, at den var „død“. — Stakkels firben, sagde Vibe igen, men Lis bemærkede tørt, at den fik såmænd hurtigt en ny hale. Hun havde lært i skolen, at så praktisk var det jo indrettet i de kredse. Så gik de på jagt efter nye spændende ting.

I det samme hørte de, at der var kommet en patrulje til posten, og straks krøb de om bag brændestablen. Gennem et kighul mellem brændet så de nu, at det var Hjortene. De var gået i gang med at puste luft i maven på „guldgraveren“, den ene efter den anden, da dommeren spurgte dem, om de kun var 4 i patruljen. Der lød en mumlen som svar. — I har to ude at lede efter to andre, siger I, hvordan kunne I „tabe“ to spejdere? Mumle, mumle, mumle! Vibe og Lis kunne desværre ikke høre mere, og de følte sig lidt dårligt til pas, som de lå der bag brændestablen og lurede. De vidste ikke, om de skulle blive eller give sig til kende. Det var Esther og Sisse, der manglede. Hvor mon de gik og ledte? I det samme kom Sisse og Esther farende

ind på pladsen mellem træerne. Vibe, der havde rejst sig op, kunne høre dem ophidset fortælle, at „nogen har set dem blive slæbt af sted på en bære“ ... Hele posten gik i opløsning. Klaus slap mandens næse og Lakrids tabte det gazebind, hun var ved at rulle op, og de stod i en tæt klump omkring Røde-Kors-damen og fortalte og gestikulerede. — Kom, sagde Vibe, og Lis og hun kom lidt ængstelige frem af deres skjul, mon de nu ikke blev skældt ud alligevel. — Davs! sagde Vibe stilfærdigt, og hele bundtet fo'r dem henrykte om halsen, følte på dem og spurgte dem ud i munden på hinanden, og ingen hørte, hvad de svarede.

Damen stod og smilede af alt det postyr. — Skynd jer at komme af sted, sagde hun, I er de sidste her. Vibe og Lis fortalte det hele på vej til næste post. Hjortene fortalte til gengæld dem, at de havde fundet noget af den udlagte proviant og bød dem både lakridspenge og chokolade og gav dem et æble hver, de mente også ved hjælp af kode og et silvakompas at have fundet frem til stedet, hvor guldminen var og havde plantet deres stander på stedet — ganske vist havde det taget lidt af glæden, at der, da de nåede frem, havde stået 6 standere i forvejen! Vi var jo kommet lidt bagefter, for der var nogen, vi skulle ud at lede efter, sagde Dorte, med et lille smil. — Er I gale på os? spurgte Vibe forsigtigt. Er I gale på os? sagde Dorte. — Er vi Søm? — Nej, svarede Søm, ikke nu mere. Kat.

Patrulje- HJØRNET

Er din patrulje fuldtallig?

Hvorfor ikke?

Mine tanker går undertiden tilbage til en patrulje, som jeg var medlem af — kun i 11 dage, men jeg husker den, som var det 11 år.

Det havde været en travl dag på Gilwell Park, førertræningscentret uden for London, hvor spejderførere fra hele verden kommer til kursus, dette berømte gilwellkursus, som Baden-Powell selv har givet retningslinierne for.

I min patrulje var folk fra Sydafrika, Australien, Wales, England og jeg enlige dansker. Vor patruljefører havde herset med patruljen hele dagen, vi havde gennemgået de mærkeligste øvelser.

Efter en meget anstrengende dag var vor PF træt og særlig irriteret på en ung londoner, der ikke kunne følge med. Han kludrede forfærdeligt og viste en himmelråbende mangel på

kendskab til de mest elementære spejderfærdigheder.

Da vi i skumringen sad i en lille gruppe med fritidssysler, og londoneren allerede havde trukket sig tilbage, sagde PF: „Bill er da også komplet umulig, han skulle ikke have været med her.“ Jeg var tilbøjelig til at stemme i med, men så sagde min sidemand og gode ven Arthur fra Wales stilfærdigt: „Nej, han er ikke god, vi må se at finde ud af, hvordan vi kan hjælpe ham!“

Jeg blev flov over, at den tanke ikke straks var faldet mig ind. Arthur var en bedre spejder end jeg — en fin fyr, som havde en god indflydelse på sine omgivelser.

Jeg håber, I har sådan en spejder i din patrulje også, for Arthur havde jo ret. Det er let nok at være en god kammerat med dem, man synes om,

men hvordan er du overfor dem, du ikke rigtig kan lide? Hvor er fejlen? Hos dig eller hende. Find den og ret det ved at arbejde med dig selv eller ved at hjælpe hende.

Hvis I kan skabe det rigtige patruljesammenhold, så vil I få meget ud af jeres spejdertid. Men husk, at det skal være en patrulje, ikke en klike. Der skal være 7–8 medlemmer i patruljen, og jeg giver ikke en døjt for den klike, der siger: Ja, vi er nu 4 (eller 5) gode kammerater, og vi vil ikke have flere ind, for så odelægger vi bare sammenholdet. Det sammenhold, der odelægges så let, er intet værd, og det er ikke en levende og voksende patrulje.

Prøv værdien af jeres kammeratskab og sammenhold ved at gøre patruljen fuldtallig — fyld hullerne ud, gør det nu og se at finde ud af, hvordan I kan hjælpe de nye.

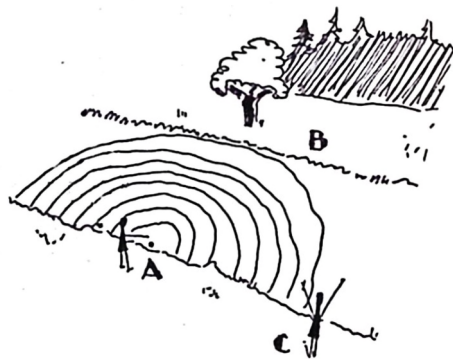
Thorkild
(Spejdernes Magasin)

☆

Som ringe i vandet

Forstår du at måle, hvor bredt et vandløb er?

Her er en lille praktisk anvisning på, *hvordan det kan gøres*. Den er fra et svensk spejderblad, — og den bliver ikke oversat:

Ett litet knep för avståndsbedömning. Kasta en sten i vattnet vid A. Avståndet från den ena stranden till den andra (A-B) är lika långt som avståndet mellan scouterna (A-C).

☆

Tegninger og tekst på næste side er venligst udlånt os af Spejdernes Magasin.

Nu er det tid at gøre værktøjet i stand

(Hvis I ikke allerede har gjort det.)

Lad det ikke ligge længere, men tag fat på arbejdet nu. Hvis saven er blevet sløv, så send den til en fagmand, prøv aldrig selv at file den, er den skarp nok, så gør den ren, rens den for rust, den sikkert har fået i lejren, brug fint ståluld, tør derefter bladet godt af med en tør klud, og smør det ind i syrefri olie, pak det ind i olieret papir. Spaden slibes også af en fagmand, og får derefter samme behandling som saven, husk at skeden, hvis den er af læder, også skal have olie. Øksen og kniven kan I godt slibe selv, hvis den ikke er alt for sløv eller er blevet takket. Stryg med en karborundumsten ud mod skærefladen, fugt en skiffersten og stryg efter ligeledes ud mod skærefladen, derefter behandles øksen og kniven som saven.

Bit

Patruljens egen duplikator for 5 kr.

I LØBET AF NUL KOMMA NIX OG MED GAN-SKE FÅ MIDLER KAN DU LAVE EN LILLE DUPLIKATOR, SÅ DIN PATRULJE KAN LAVE SIT EGET BLAD, TRYKKE MEDDELELSER OG LIGN. DU KAN OGSÅ BRUGE DEN TIL AT DUPLIKERE TANTE ODAS KONFIRMATIONS-SANG TIL DIN SØSTERS KONFIRMATION...

Man tager

FIG. 1.

-EN GAMMEL BLÆKSUGER AF DEN SLAGS DER ER TIL AT VUGGE MED... SÅ TAGE DU TRÆKPAPIRET AF OG KLÆBER ET

FIG. 2

STYKKE HATTEFILT PÅ DÉR, HVOR TRÆKPAPIRET SAD, HATTEFILTET KAN DU KLIPPE AF DIN GAMLE SPEJDERHAT ELLER KØBE DET FOR 35 ØRE I EN DAME-HATTEFORRETNING

FIG. 3.

HOS BOGHANDLEREN KØBER DU EN TUBE DUPLIKATORSVÆRTE OG EN STENCIL (LIGEGYLDIGT HVILKEN SLAGS) EN STENCIL ER

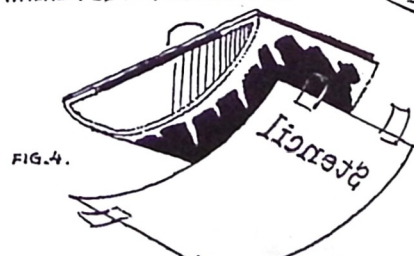

FIG. 4.

ET STYKKE FINT SILKEPAPIR, SOM MAN SÆTTER I EN SKRIVEMASKINE. MAN TAGER FARVEBÅNDET AF, OG DE BOGSTAVER, MAN SKRIVER, BLIR TIL HULLER I STENCILPAPIRET. ALTSÅ, DU SKRIVER

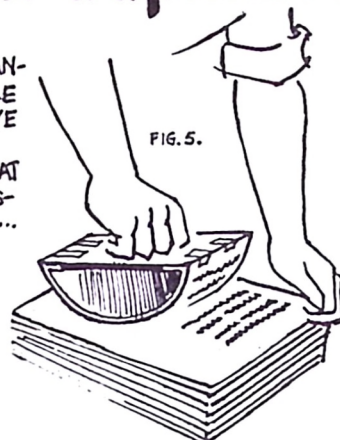

FIG. 5.

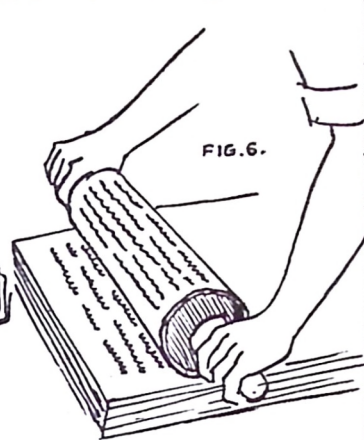
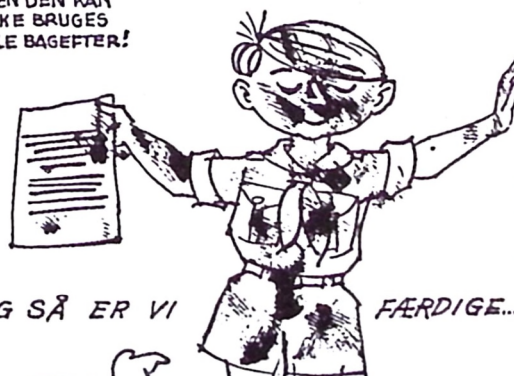

FIG. 6.

MED SKRIVEMASKINE PÅ STENCIL'EN PÅ ET FELT, DER PASSER TIL BLÆKSUGEREN OG KLIPPER DET UD. DU SVÆRTER FILTET PÅ BLÆKSUGEREN GODT TIL MED DUPLIKATORSVÆRTE (FIG. 3) OG SÆTTER STENCIL'EN OVER (RETSIDEN MOD FILTET) MED KLÆBEBÅND. (FIG. 4)

SÅ ER DUPLIKATOREN KLAR. VUG DEN FORSIGTIGT HEN OVER PAPIRET - OG SE BARE... DU KAN TAG 30-40 AFTRYK. HVIS DU VIL HAVE FLERE, MÅ DU SVÆRTE FILTET IGEN. DU KAN FÅ STØRRE AFTRYK VED AT BRUGE EN STOR KAGERULLE, MEN DEN KAN GARANTERET IKKE BRUGES SOM KAGERULLE BAGEFTER!

- OG SÅ ER VI

FÆRDIGE...

Kloverstoffet redigeres af Inge Larsen, H. C. Lumbyesgade 29, København.

Hjemstavn-beretningen kommer denne gang fra Vordingborg

KLØVERARBEJDET

For et par måneder siden havde jeg besøg af nogle udlændinge, der naturligvis også skulle vises rundt i byen.

Først gik vi op for at se Gåsetårnet. Tårnet er et af Danmarks bedst bevarede middelalderlige fæstningstårne. Det er 36 m højt og bygget i 6 stokværk foruden kælderens. Denne har været brugt til fængsel. Fangerne blev slået død, og derefter overladt til at henslæbe resten af livet i kulde, fugt og urenhed. Fra tårnets 6. stokværk fører en trappe i ydermuren op til tårnets vægtergang, hvorfra man har en herlig udsigt. Den virkelige guldgås, som Valdemar Atterdag opsatte som hån mod hansestæderne, som han sammenlignede med gæs, har sikkert været anbragt på en af de 11 tinder. Da Erik af Pommern flygtede fra Danmark, medtog han guldgåsen. Den nuværende „Guldgås“ er opsat i 1871 samtidig med, at det nuværende spir rejstes. Dette er bygget efter model af tyske borge fra det fjortende århundrede.

På ruinteret kan man finde rester fra de gamle bygninger. Sydsjællands Museum, der rummer mange minder om enen og borgen, findes på ruinteret. Lige ved siden af museet ligger den historiske botaniske have, der er anlagt som en gammel borghave med et væld af krydder- og lægeurter.

Fra ruinteret gik vi ned forbi de smukke enge til kirken „Vor Frue af Vordingborg“. Den ældste del af kirken er det nuværende kor, der er bygget

af Valdemar Atterdag. Oprindeligt var det et bykapel for de borgere, der måtte flytte, da kongen anlagde den store borg. Under dronning Margrethe er langskibet bygget, og i midten af det 15. århundrede er tårnet opført. Tårnet er rejst nær randen af bygravens skrænt og har sikkert været et led i byens forsvar. Kirkens alter stammer fra 1641 og fremstiller nadveren og korsfæstelsen samt de fire evangelister. Kalkmalerierne over alteret fremstiller scener fra Jesus barndomshistorie. Desuden findes et karikeret brystbillede af en mand, der bærer en spids hue og løfter et bæger for munden. En indskrift fortæller, at billedet forestiller „Jeppe Murer“. På vestmuren i søndre sideskib findes et lille middelalderligt alterskab med udskårne figurer, der stammer fra midten af det 13. århundrede.

Kirken og Gåsetårnet er nogle af Vordingborgs største historiske mindesmærker og bør naturligvis ses; men man må ikke fortabe sig i det fortidige og glemme den nuværende by. Fra kirken kørte vi derfor en tur rundt i Vordingborg, hvorved vi bl. a. kom forbi Vordingborgs tre skoler, gymnasiet og seminariet. Turen gik også til havnene, nordhavnen med lystbådene og den skønne udsigt og sydhavnen, hvor skibe var i færd med at laste træ, kul m. m. Mine gæster fik på hele turen et levende indtryk af, hvor let adgang vi her i Vordingborg har til både vand og skov.

Fra denne lille rundtur i Vordingborg fortsatte vi ud til Storstrømsbroen, der er Danmarks længste bro. Den er ca. 3,2 km lang og har kostet 28 mill. kr. Den blev bygget fra 1933 til 1937, da der var så megen arbejdsløshed her i landet. I samme periode blev Vordingborghallen bygget, og den har haft stor betydning for den sportsinteresserede ungdom. Fra Storstrømsbroen kørte vi tilbage til Udby præstegård, der ligger ca. 9 km nord for Vordingborg. Her blev Grundtvig født i 1783, og her virkede han som kapellan nogle år. I dag kan man se 3 stuer, hvor Grundtvig har levet, og hvor en del af hans ting står udstillet. Af klenodierne må nævnes den bibel, Grundtvig modtog af Constance Steensen de Leth. I præstegårdshaven findes endnu et af de lindetræer, Grundtvig har digtet om i „Den signede dag“.

Af det, jeg her har fortalt, håber jeg, man har fået det indtryk, at Vordingborg er en by med en gammel historie og en ualmindelig smuk beliggenhed.

Mette

»Småtterier«

Lidt om alt muligt – redigeret af mange glade bladlus

REBUSSER

Alt åndede fred på „Pigespejderne“'s redaktion, da der lød en røst fra chefredaktørens kontor (– det er mahogniskrivebordet i hjørnet!): „Vi må have noget mere på småtterier-siden – tag lige og lav en rebus!“

Bladlusene lagde artigt deres forskellige sysler – de havde travlt med at besvare naturhistoriske læserbreve og udarbejde spændende opskrifter på vrangvendte snobrød og spidstegte negerkys – „En rebus!“

„Det er vist svært!“, mumlede ældste lus. „Jeg forlanger ikke“, sagde redaktøren med ildevarslende blidhed, „at den skal være på vers – eller handle om regnbuer og verdenskonferencer, jeg be'r bare om en rebus.“ Dyb stilhed, mens lusene tænkte, så det knagede.

Jeg kan huske en fra skolen,“ sagde mellemste lus, „den er meget enkel, giv mig lidt papir.“

123

„Her står HØJESTERET – højest er et!“ „Så har jeg også en,“ peb yngste lus, „den har min onkel vist mig.“

1P_t

„Værsgo' – EN TYK POSSEMENTMAGER – se bare: 1 tyk P osse, men t mager!“

Ældste lus greb papiret: „Her er en klassiker!“

R1dad i tiden gale
gjorde slag

„Bag'ren i Bagdad gjorde undertiden gale overslag – bag R en i bag dad gjorde under tiden gale over slag!“

Redaktørens blidhed var nu på bristepunktet: „Tak, er der flere erindringer fra jeres barndom...“

Alle lus i kor: „Nej, men det er der måske andre, der har. Vi be'r dem sende ind, hvis de kan nogle sjove...“

Redaktøren – lidt formildet: „Udmærket, så gør vi det, men hvis læserne selv kan lave nogle – så er de også velkomne!“

Og det blev så resultatet – altså: Hvis I kan andre gamle eller nye rebus'er, så send dem ind til småtterier-siden. Redaktøren lover bogpræmier til de bedste – de behøver ikke at være selvavede, men må selvfølgelig heller ikke været skrevet af efter rebus'er fra sidste uges Familie Journal! Lad os høre fra jer!

REPLIKKEN:

... den forældredag i lejren var en komplet misforståelse. Vi havde da regnet med, at Janne kunne komme med os hen på Strandhotellet og få lidt rar mad, men godmorgen, vi skulle lege sporleg og bage nogen dødssyge SNOG-BRØD. Jeg siger jer, min dragt så ud...

☆ ☆ ☆

De matematiklærere!

Hvis man på Stenhus kostskole skulle være så uheldig at træde en matematiklærer over tærerne, må man ifølge skolebladet „Prosit“ være forberedt på følgende omgang:

– Jeg skal Pythagoras hypetenuse mig tangere din parallelakse, dit antiheronistiske fjerdegradspolynomium, hvis du ikke øjeblikkelig eliminerer dine parallelle vinkelben fra mine konkrete parabler!

Fyrrenålethe

Nålene knuses og overhældes med kogende vand. Theen står og trækker nogle timer – og varmes derefter påny. Granthe laves på samme måde, og synes man, fyrren er for stærk, bør man holde sig til granthe, der er mildere i smagen.

Sådan kan det gøres:

Er I en sangglad trop?

Eller hører I til *dem*,

der først skal vide nummeret, derefter slå op i sangbogen, og så ikke tør løsrive øjnene fra teksten?

der først begynder på anden linie i andet vers?

der snakker, mens de andre synger.

der ikke kender nogen af sangene i sangbogen, men kun vrøvleviser?

der kun kan synge helt „nede i kælderens“?

der aldrig lærer selv de almindeligste spejdersange udenad?

der tror, de ikke kan synge, fordi de ikke har sangbogen ved hånden, eller når det er mørkt ved lejrålet?

der aldrig får lært en ny sang, men bestandig går løs på de gamle travere?

Var det ikke en idé med en Sangerkrig???

Måske det var en idé, hvis din patrulje udfordrede de andre?

SAADAN KAN DET GØRES:

Man laver en konkurrence mellem patruljerne i troppen. Det drejer sig om, hvilken patrulje der kan flest sange fra sangbogen udenad. Hele patruljen skal kunne både tekst og melodi. Konkurrencen kan godt strække sig over 3 måneder, og dens højdepunkt er et tropsmøde, hvor patruljeførerne afleverer en liste til tropsføreren med navnene på de sange, patruljen mener at kunne. Man kan bede tropsrådet være „censorer“. Der foretages nu stikprøver indenfor patruljerne. Den patrulje med flest sange — og som klarer stikprøverne — vinder. Man kan også slutte konkurrencen på en tropstur, hvor der på alle posterne er noget med sange.

Tegneren Thora Trilles Tinka - Tegneserie

Billettering!

billettering!

!!!

پاکستان

Spejderne hjælper... i PAKISTAN

Efter en veloverstået Spejderhjælps-uge kan det måske være interessant for jer at vide lidt om, hvordan spejdere i andre egne af verden gør et stykke arbejde for at hjælpe, hvor de står, og i et par artikler i de kommende blade vil I kunne læse, hvordan store opgaver af meget forskellig art kun kan løses, fordi spejderne går i spidsen og tager deres tårn.

Vi begynder med Pakistan. Det er et land, der i årenes løb har haft meget at slås med. Politiske uroligheder og store naturkatastrofer i forbindelse med landets umådelige udstrækning har vanskeliggjort fremskridt. Kun 15 pct. af befolkningen for eksempel er i stand til at læse og skrive, og heraf er kun et fåtal kvinder.

I 1950 besluttedes det derfor at indføre et nyt duelighedstegn for at opmuntre spejderne til at tage fat. I løbet af tre måneder skulle man undervise en voksen i at læse og skrive, og hvis eleven efter den tid kunne skrive sit navn, læse og skrive korte breve og føre et enkelt husholdningsregnskab, ville spejderen få sit duelighedstegn.

I de forløbne år har spejderne lært at hjælpe med løsning af nationens problemer. Under kolera- og koppe-epidemi et år hjalp de at vaccinere flere tusinde kvinder og børn. De har i „skole“haver for mejser lært at dyrke forskellige grøntsager og blomster, og at arrangere blomster smukt i hjemmene, de har arbejdet med syning og broderi, og de har lært, hvad arbejdsglæde er. Resultatet af alt dette har været, at et fast hjælpeprogram er lagt ind i spejderarbejdet i Pakistan, og dette program har 4 hovedpunkter:

1. *Voksen-undervisning.* Under mottoet: hver spejder underviser een voksen, har spejderne nogle steder oplært 2 hver på et år, og korpset skaffer bøger og skrivematerialer til læse-centrer, en slags skoler, støttet af spejderne.

2. *Dyrkning af grøntsager* har følgende underpunkter: a) at være selvforsynende i husholdningen, da køkkenhaver både sparer penge og kan skaffe friske grøntsager, b) kostsammensætning, hvor grøntsager og frugt indgår som vigtige led i den daglige kost, og c) konservering, hvor fremstilling af saft, gele og forskellige syltemåder læres. — I Karachi er der således en mønster-have ved spejderhuset, hvor der dyrkes grøntsager, som skænkes til sygehusene.

3. *Bedre hjem.* Enhver ved, hvor vigtigt det er at have et godt hjem. Som et led i dette program lærer mejser og spejdere forskellige former for husflid og håndarbejde. Desuden lærer de at respektere andre og deres ret. I Pakistan, og forresten mange andre lande, har det ikke været velset, at kvinder foretog sig noget uden for hjemmet. Deres plads var hjemme, og det var uhyre vanskeligt at få lov at lære noget, endside få en egentlig uddannelse.

4. *Glæden ved at arbejde.* I skolen og andre steder lærer spejdere at gøre rent, og på de læse-centrer, som spejderne holder i gang for voksne kvinder, undervises ligeledes i madlavning, vask og rengøring. På den måde oplæres sans for orden, og ingen viger tilbage for at bestille noget.

Hvert år på thinkingday sender spejderchefen en hilsen til landets spejdere, hvori hjælpeprogrammet for det kommende år anføres.

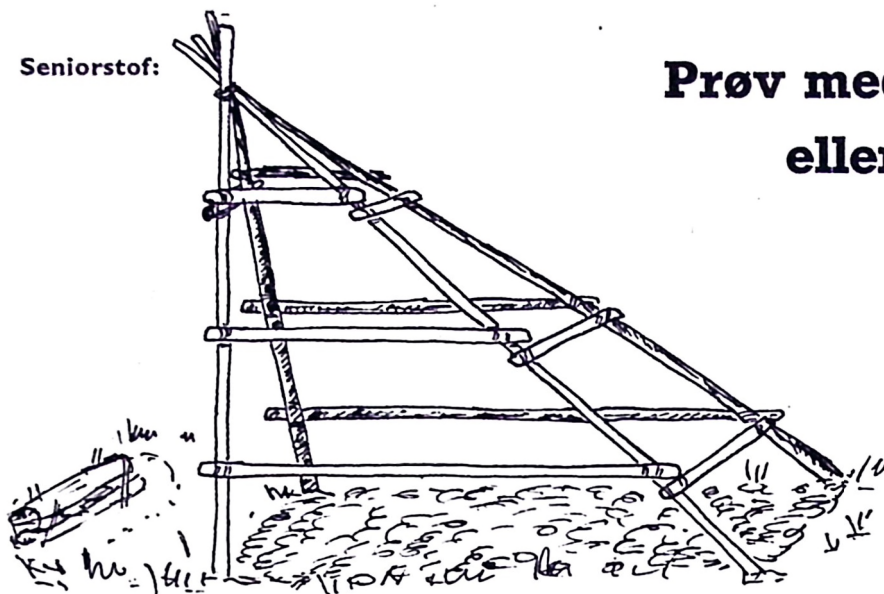
For at skabe interesse for sagen afholdes en gang om året en *spejderuge*, hvor der gøres et stort oplysende arbejde. Der vises film med foredrag, og udstillinger og opvisninger af forskellig slags arrangeres i hele landet. — Endelig kan det nævnes, at i den uge overrækkes diplomer og duelighedstegn til de spejdere og mejser, der i det forløbne år har ydet en særlig indsats. *Moti*

Kun 15 pct. af befolkningen er i stand til at læse og skrive — heraf kun et fåtal kvinder.

Seniorstof:

Prøv med en presenning eller et teltunderlag

I vore dage, hvor det ikke er nemt at få granris til en hel bivuak, kan man lave denne presennings-bivuak, som både er praktisk og hurtig at bygge.

Pladsen for bivuakken afmærkes først. Har du en markpresenning, der er 300×350 , kan bivuak-kens størrelse blive ca. 160 i bredden og 180 i dybden. Lav en tyk, god bund af granris eller blade eller lignende, byg så et solidt skelet over bunden af 4 kraftige grene, de to til gavlen skal være ca.

160 cm lange — de bageste ca. 280 cm. Grenene stikkes lidt ned i jorden — så står bivuakken godt fast.

Nu sætter du tværribber på, og det hele dækkes af presenningen. For at holde på varmen dækkes den øverste del af gavlåbningen med granris eller lignende. Du kan få det ekstra godt og varmt, om du dækker bivuakken helt med bøgeblade og lægger nogle grene over for at holde på disse. Mor dig godt!

Tipu

En festfanfare i de gladeste farver

Løvskoven klæder sig snart i de mest farvestrålende nuancer af orange, gulbrun, grøngul til strålende gul og blodrød. Naturen holder fest, før vinteren holder sit indtog.

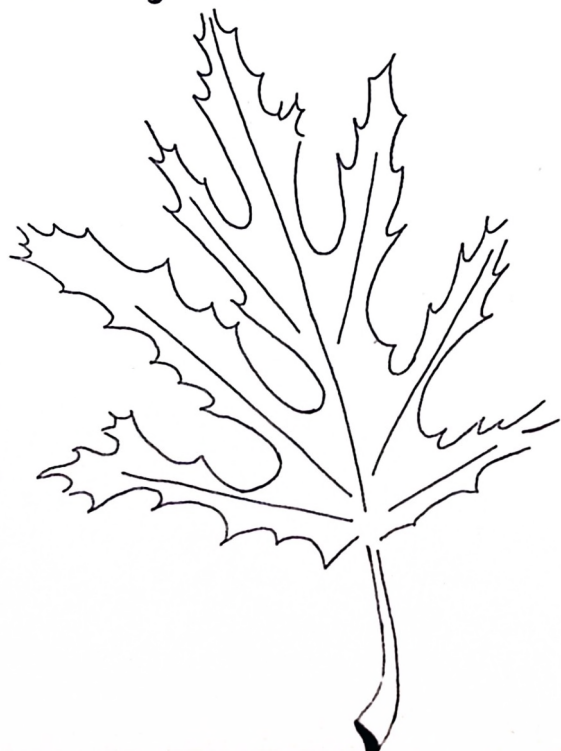
Hvor ville det være dejligt at få nogle af disse farver med sig hjem!

Men der findes en måde, hvorpå man kan bevare løvtræernes glade efterårsfarver vinteren igennem.

Med glycerin: Køb en flaske glycerin på apoteket, hæld det op i et glas, og lad grene suge glycerinen op, så holder de sig hele vinteren. — Du kan blande glycerinen med vand, men det er ikke nødvendigt.

Parafinolie: Det siges, at parafinolie (som er billigere), giver samme resultat. Lad kvistene stå i olien, til de har suget det hele op.

Efter denne behandling skulle det ikke være nødvendigt at komme vand i vasen mere, og grene holder sig hele vinteren.

et ikke på tide at
fiks uniformen op

Redigeret af Paw

HYTTEPLANER

De blå pigespejdere i Ferritslevtroppen har indsamlet 10.000 flasker, 9,6 tons aviser og 3 tons ugeblade og bøger, og det økonomiske udbytte af denne anstrengelse blev 1.184 kr.

Pengene vil blive brugt til hjælp til flytning og indretning af det gamle bibliotekshus i Rolfsted, som kommunen har skænket troppen.

LOPPETORV I SKAGEN

Skagen fik udsolgt på loppetorvet til fordel for opførelsen af et nyt — og hårdt tiltrængt tropshus. Der indkom ca. 6.000 kr., og det fortælles, at dragkisten gik for et bud på 120 kr., orglet for 55 kr. og de to kaniner for 15 — — joh, der var gode sager at få i Skagen.

JUELSMINDESPEJDERNE GIK I ROERNE

og reddede sommerlejren på korpsets lejrplads ved Vester Vandet.

Troppen drog af sted med splinternyt udstyr til samtlige fem patruljer, takket være penge, der blev indtjent ved alt forefaldende arbejde — og over halvdelen af pengene blev tjent i roerne.

OGSÅ I HERNING

har man arbejdet energisk med at skaffe midler til det nye tropshus, hvortil kommunen har stillet grund til rådighed bag Herningholmskolen. Der har været mælkepop i hovedgaden og lotteri om campingkurve, der rummede alt, hvad man kan forlange til en campingtur.

POSTBOX

Kære spejdere!

Så blev det altså mig, der fik den ærefulde opgave at overtage postboxen efter vores allesammens Fromse. Det er en stilling, som forpligter, men især efter at have haft den enestående oplevelse ved Verdenskonferencen på Nyborg Strand at møde repræsentanter for praktisk talt hele vor store spejderfamilie brænder jeg af lyst til at bringe så mange som muligt af jer i kontakt med vore kammerater rundt om i verden, for hvor er det vidunderligt, det spejderarbejde, der går ud over alle grænser.

En ting må vi alle være klare over: det tager tid, sommetider lang tid, at finde frem til en kammerat af passende alder i det land, som I ønsker. Efterspørgselen er stor, og kun undtagelsesvis findes der, såvidt jeg kan forstå, pennevenner „på lager“. Så tålmodighed må der til.

Efter at jeg har modtaget jeres kupon, skriver jeg til det respektive lands postboxsekretær, og først efter, at hun har svaret, hører I fra mig. På den måde tror jeg, at vi får de klareste linier.

Der er mange ønsker fra Fromses tid, nogle endda meget gamle, der tilsyneladende endnu ikke er blevet opfyldt.

De er ikke blevet glemt, men jeg må bede alle jer fra før 1963 om lige at sende mig et kort og bekræfte, at I stadig er interesserede.

Alle postboxbreve, der i de sidste par måneder er blevet sendt til Fromses eller andre adresser, er blevet videregivet til mig. Tak for dem og for alle de breve og kort, som jeg har modtaget direkte. — I skal nok få svar.

I øjeblikket kan jeg tilbyde:

En gruppe 14—17-årige spejdere i Alexandria, Virginia, USA søger kontakt med en dansk seniorgruppe.

En seniortrop fra Cleveland, Ohio, USA, som vil besøge København i midten af juli næste år, vil gerne bytte breve med en dansk seniorgruppe.

Og så er der voksne spejdere, der søger danske kontakter:

En gift blåmejsfører fra Smithtown, New York.

En walisisk tropsfører på 42 år.

En 26-årig blåmejsfører fra Sydney, Australien.

Og endelig et Sct. Georgsgilde i Rondebosch, Syd-Afrika, der vil i forbindelse med gildesøstre i Danmark.

Altå lidt for enhver smag.

Venlig hilsen

Margareta Enggard.

Kupon til postboxen

sendes til postboxsekretær fru Margareta Enggard,
Ellegårdsvej 71, Gentofte.

Indsendt den

Postbox nr.

Jeg ønsker gennem DDP's postbox kontakt med en spejderkammerat fra

(land) evt.

Mit navn er

Adresse

.....

.....

Skoleklasse el. beskæftigelse

.....

Interesser

..... Alder

Jeg kan skrive og forstå følgende fremmede sprog:

.....

Jeg har i forvejen gennem postboxen fået adresser på pigespejdere i (lande)

Vedlagt følger 3 stk. 35-øres frimærker.

Lodenfrakker, marineblå

med silkefoer, aftagelig hætte, dybt læg i ryggen og stiklommer med skindkanter,

længde 97 cm	110,00
længde 100 cm	115,00
længde 105 cm	120,00
str. 38-46	132,00

Vintersæt

ribstrikket, mørkeblå el. brune,

str. 8 og 10 år	15,50	16,50
str. 12 og 14 år	17,25	17,75
str. 40 og 42	17,75	

glatstrikket med søm, mørkeblå,

str. 40/42, 42/44, 44/46	16,75
--------------------------------	-------

Køb konfirmationsgaven til spejderkammeraten

PÅ DEPOTET!

Anorakker i marineblå poplin

føres nu i 2 faconer:

med hætte, lynlås ned foran, 2 stiklommer, snore forneden og vindfang i ærmerne,

str. 32-36	40,00
str. 38-46	45,00

med dobb. hætte og bærestykke, stor lomme foran med lynlås og ribstrik ved ærmerne,

str. 32	44,00
str. 34 og 36	45,00
str. 38 og 40	46,00
str. 42 og 44	47,00
str. 46	48,00

Telegrammer

	med indlæg	uden indlæg
med spejdere, der danser om træ	1,00	0,75
med spejderløftet i kløver	1,25	1,00
med spejdere i skoven	1,50	1,25

Husk ved køb på depotet skal der forevises rekvisition eller medlemskort

PIGESPEJDERDEPOTET

Lundsgade 6 . København Ø . Tlf. (01) 92 Øbro 8383 . Giro 40 673

Depotets åbningstider: 9-17,30, fredag 9-19, lørdag 9-14

REDAKTØR: Ruth Estrup, Sortedam Dossing 27, København N.

ADMINISTRATION og EKSPEDITION: Korpskontoret, Lundsgade 6, København Ø.

Enkelt-abonnement på „Pigespejderne“ tegnes på korpskontoret, Lundsgade 6, København Ø, giro 86 000, og abonnementsprisen for 1963 er kr. 8,00. Enkelt-eksemplarer af bladet kan fås på korpskontoret i København mod forudbetaling af kr. 1,00 pr. nummer (gerne i frimærker).

TRYK: Fyens Stiftsbogtrykkeri, Odense. Afleveret til posthuset den 2. 10. 1963